

Вже хутко день

Володимир Свідзінський

Вже хутко день. Сховався місяць.
Здригнувсь жахливий сон.
Краса небес, провісник сходу,
Палає Оріон.

Боець потужний, над землею
Простяг він ясний міч:
Загин усім, хто ворог днів,
Кому жадана ніч.

Нове життя в бою повстане,
Офір воно жада.
Лиш блисне промінь, кров гаряча
Поллеться як вода.

Тоді ж то, визволена з пільми,
Обмита в крові,
Зростить земля і цвіт незнаний
І дасть плоди нові...

Але поволі гаснуть зорі;
Злотистий світ замрів
На обрію, і тихий вітер
Дерева розбудив.

Погас і Оріон могутий
В уборі бойовім.
Одна лише зоря сіяє
На небі голубім.

О ні, не буде кар і помсти
І не проллється кров:
В очах зірниці світової
Любов, одна любов.